

A magyar kölcsön ügye a kisántant konferenciáján.

A kisántant külügyminisztereinek értekezlete szombat délelőtti kezdődött meg, amikor a külügyminiszterek Duca román külügyminiszter elnöklésével tanácskozássra ültek össze. Az értekezlet után a konferencia résztvevői a román külügyminiszterhez voltak hivatalosak ebédre. A tárgyalásokat vasárnap délelőtti folytatják. Ezen a napon a konferencia résztvevőinek tisztelőtára a román udvar ad ebédet. Vasárnap délután a vidék megtekintését tervezik. Este a román miniszterelnöknél lesz dínér. A dínér után hangversenyt rendeznek. A konferencia hétfői tanácskozása után a román trónörökös ad reggelit. A konferencia alkalmával a kiküldöttek a román petróleumvidéket is megtekintik. Hétfőn este ismét a román külügyminisztérium rendez dínert.

A Cseh Sajtóiroda jelenti: dr. Benes cseh külügyminiszter ma reggel megérkezett Sinájába. Délelőtti 11 órakor dr. Benes, dr. Nincsi és Duca külügyminiszterek előzetes megbeszélést folytattak. Délben 12 órakor Benes kihallgatáson jelent meg a királynál és ez alkalmával átnyújtotta királynak a cseh fehéróroszlán rendjelet. Utána Bratianu miniszterelnöknél ebéd volt. A konferencia első tanácskozását délután 4 órára tűzték ki, amelyen a három külügyminiszteren kívül Bratianu is részt vett. A tanácskozást vasárnap délelőtti folytatják.

A hivatalos olasz Volta-ügynökség úgy értesül, hogy a sinajai konferencián a kisántant változatlanul fenntartja Magyarország irányában való védelmi jellegét, mégis reális megelégedés tárgyává fogja tenni, hogy helyes lenne e, ha távol tartaná magát Magyarország rekonstrukciójának munkájától.

A prágai *Narodni Politika* a sinajai konferenciáról írt vezércikkében ismerteti a konferencia napját, amelyben a lap szerint újabb tételt iktattak be, nevezetesen a magyar kölcsön kérdését. Szó van a zálogjogok felfüggesztéséről, amely elsősorban érinti a kisántantot. Magyarországra a kisántant nyomást akart gyakorolni a nagyántant útján, a nyugati hatalmak körében folytatott propagandája és összeköttetései segítségével. A lap szerint Magyarország, miközben épségét veszélyezteti, most azon kérést szerepeltet, aki egyszer koldul, egyszer fenyeget és másoktól kér karhatalmat arra, hogy politikáját megvédelmezhesse.

Mint Belgrádból jelentik, Masaryk elnök augusztus 20-án Pozsonyba utazik, ahová a kisántant külügyminiszterei is elmennek, de az is meglehet, hogy a román és a szerb király is

odautaznak. Ezen a hármason találkozózn döntő fontosságú elhatározások történnének a kisántant

általános, főképen azonban Magyarország szemben követendő politikája ügyében.

Nem enyhült a németországi helyzet.

Berlinből jelentik: Már ma is megállapítható, hogy a német szociáldemokrata párton belül felülkerekedett az a felfogás, mely a Cuno-kormányral szemben való erélyes ellenzéki magatartást követel. A demokrata pártban és a néppártban is nagy az elkeserülés és a Cuno-kormány ellen. Ma ugyan még nem követelik nyíltan a kormány bukását, ennek oka azonban tisztán csak az, hogy *nem tudnak utódot állítani*. Annyi bizonyos, hogy a birodalmi gyűlés ülészaka nagyon viharos lesz és a belpolitikai helyzetet minden esetre tisztázni fogják. A birodalmi gyűlés szűnidei ülészaka valószínűleg augusztus 9-én vagy 10-én kezdődik és a jelek szerint a kormányválság jegyében indult meg. A kormányzatnak az az intézkedése, hogy úgynevezett Ruhr-adót vet ki, általános vélemény szerint *már elkésztett*. A centrum párt, mely eddig a kormánynak a legmegbízhatóbb támasza volt, most a *Germania* hasábján nyíltan hadat üzen Cunonak és a kormányzat teljes csődjéről beszél.

Hétfőn adják át a francia-belga együttes választ.

A *Quai d'Orsay* nem erősíti meg azokat a híreket, melyek a párisi miniszteri találkozóról szólnak. A külügyminisztériumban kijelentették, hogy a *belga választjegyzék még nem érkezett meg*, de bizonyos, hogy Belgium külön választ ad Londonban, mely teljesen azonos lesz a francia választjegyzékkel. Hivatalos közlés szerint a *francia választ Londonban vagy szombaton este, vagy vasárnap nyújtják át*. Arra a kérdésre, vajon igaz-e, hogy Anglia az egyik okmányban kétségbevitte a Ruhr-akció jogosságát, a *Quai d'Orsay* kitérőleg válaszolnak. Hozzáteszik, hogy ha Anglia valóban ilyen okmányt nyújtana át, Poincarénak nem kerülne nagy fáradságába, hogy a Ruhr-akció jogosságát a versaillesi szerződés alapján kimutassa. érveket pontról-pontra megvizsgálta.

A francia jegyzéket tegnap Brüsszelbe küldték és ma várják Parisba a belga okmányt a megjegyzések kölcsönös megtétele végett. A két okmány ezután együtt megy Londonba.

A Reuter-iroda értesülése szerint még nem érkezett végleges értesítés, de azt hiszik, hogy az angol jegyzékre a *francia és belga nagykövet hétfőn adják át a londoni külügyi hivatalban kormányalk választát*. Általában azt hiszik, hogy mind a két jegyzék teljes nyíltsággal és nyomatékosan megtagadja azt, hogy Németországgal

a passzív ellenállás folytatása közben megbeszélést kezdjenek. Mindamellett azt gyanítják, hogy a belga jegyzék a garanciák és a jóvátételi összeg kérdésében közeledni fog az angol állásponthoz. A francia jegyzék alkalmasint bővebb információkat fog kérni egyes pontokra nézve az angol kormánytól.

A *Matin* értesülése szerint a francia és belga jegyzék *hü marad a Ruhr politika eddigi alapvonalaihoz, vagyis újra hangoztatja, hogy Németországgal csak akkor tárgyalnak, ha a passzív ellenállást feladja*, a Ruhr-vidéket pedig csakis a német fizetések arányában őríti ki. Belgium és Franciaország elfogása megegyezik abban, hogy nem szabad kapitulálniok Németország előtt.

A *Petit Parisien* úgy véli, hogy megcáfolhatja azokat a híreket, melyek az Angliához intézendő francia választjegyzékről szólnak. E hírek szerint a francia válasz a Németországhoz intézendő angol tervezettel szemben egy ellentervezetet tartalmaz. A lap szerint Poincaré nem fogja megkísérelni, hogy ilyen ellentervezetet dolgozzon ki. Poincaré azon a véleményen van, hogy mindenek előtt az angol kísérőlevél által felvetett általános kérdésekre nézve kell megegyezni. Poincaré az angol kísérőjegyzéket tüzetesen átanulmányozta és az angol

német katonáknak. Gabara erre kikereste a legcsribultabb és legcsirizesebb kaptafáját és azt a vanyu lében, mint a véres gömböcöt szokás, feltálalta a németeknek, akik hiába döfködtek bele bicsakjaikat. Mindenki döfésre el-elment a barna lében és újból felbukkant, de sehogyse akart fölhasadni és szalonnás, véres kását ontani.

— „Mi vantsz ez, te Gossut kutya?” — kérdezte a káplár.

— Látod, ha szömöd van, hogy *kispálanyja* (így is hívják szegedi nyelven a véres, kásás gömböcöt), de ezt már a küszöbről válaszolta és nem mert addig hazamenni, ameddig a kúrazirok nála volt k.

Komája volt *Császár Jóska* timármester, s a két vén boros butykos örökösen évelődött, kötődött egymással.

Egyszer Császár Jóska timármester ebédre hitta Gabarát és *durbincos* káposztát adott neki, mert tudta, hogy Gabara ki nem állhatja a durbincot, keszeget és kárászt, mert mindig attól félt, hogy megfullad a szálkától.

Gabara oly módon tromfolta vissza, hogy volt egy vén, sán a golyója, amit fiók korában *Vince* gyerek leütött a fészekről és az ebédre visszahívott Császárnak a levágott golyó nyakából főzött paprikást talált föl, mert Császár fogatlan ember volt és nem szeretett a rágós és csontos falatokkal vesződni.

— De hosszú nyaka volt a csirkédnek?

— Az hát, csak mög né ijedj, ha majd elkezd *kelepölni* benned.

Eleinte a koma sehogyse értette, hogy miért kellene őbeane kelepölni a csirkepaprikásnak,

de miután Hanzit, a sárga golyót, többé nem látta az udvaron, csak akkor lepte meg a világoosság, hogy miért volt Gabara csirkéjének hosszabb nyaka, mint más tyúk fiának.

Egyébiránt Gabara a német világban a város történetébe is belekerült. Egy ízben éjjel után kapatosan bandukolt haza felé a marstéri Csöppörke tóba nyúló félszigete en fekvő és *Velőncének* titulált kocsmából — amelyet, melleleg szólva, borbajuszu borkeresztelője után „bajusztalan kocsmának” is gunyoltak — és előbb a Szintér-(Pulc)-utcában fölverte álmából az öreg Méhesné, hogy „jaj, mindjárt möghalok kedves sógorasszony!” — mire a jószívű öreg néni ijedten nyitott neki ajtót: „no mi baja kendnek sógor?” Erre Gabara a jajgatást nevetésre fogta: „galambom Méhesné, nagyon viskét a lapockám, vakarja mög, me' nem erőm el!”

— „Vakarja a nehézség! vén akasztófáralvó” — és nagy dohogva becapta az orra előtt az ajtót.

Ezen exkurzió után a rókusai nagy utcára ért, ahol torkaszakadtából szidta a Császárt, hogy huncut, akasztófáralvó... rabló... csaló...

Ezt azonban a plébánia előtt posztoló kétfejű sasos sisaku zsandár főbenjáró, fölségsértő vétségnek találta, nyakonfogta, a várba hurcolta a rugkapalózó Gabarát, ahol menten a kazamatába csukták, a nehéz rabok közé.

Másnap a várkomandáns a megalakított haditörvényszék elé citálta.

— Hogy merted a császárt szidni, hogy akasztófára való és csaló?

— Mert az is!

— Ejnye, te Gossuth petyár, ezért kötél és golyó a tied!

A katonaoorvos más véleményben volt.

— Te vagy egy baland és spítálba kell csukni.

— Van én nekem magamhoz való eszöm.

— Hát akkor, te kutya, miért mondd, hogy a császár csaló?

— Mert eltagodta a 600 pöngömet.

— Micsoda hadszász pengedet?

— Amit kölcsön adtam neki.

Megint összenézett a haditörvényszék, hogy csakugyan bolonddal van dolguk.

Mégegy kérdést kockáztattak:

— És miért adtál te a császárnak hadszász penget?

— Mert Harcz Jani nem adta ki neki az ökörbőröket pénz nélkül.

Világosság kezdett derengeni a haditörvényszék legkisebb tagjának, egy zöldnyaku magyar gefrájter fejében.

— Hát osztán melyik császár volt a?

— Hát Császár Jóska, a komám, a timár, az akasztófára való, itt van a kontraktus nálam, még is letagodta az adósságot.

Iszonyu dühbe jött erre a generális, és képi-ből kikelve, ráordított Gabarára:

— Eltakarodj, te részeges petyár és ne merj többet a császárt az utcán szádba venni!

Fia, a híres Gabara Vince, szegedi festő. éppen olyan fufangos, nagy kópé volt, mint az apja, csak hogy mivel művészről van szó, azért róla kulturált, modern kifejezés szerint azt mondjuk, hogy nagy *bohém* volt. Erről a félben maradt, nagy tehetségű művész ember-ről, akiben apjának humora és csalafintasága,